

El temps ho cura tot

El dol és dolor i el dolor és amor, un amor estrany que camina sense rumb

Foto: Amanda Tipton

La gent -que sap que es morirà però fa com si no- vol sentir que ja estàs millor, que vas tornant a la vida, que ànims i endavant, que el temps ho cura tot i vinga, back in the saddle again.

Però tu ets tan lluny encara que parles dels vius en tercera persona. El món és aquell lloc que compartíeu i que no reconeixes. Amb prou feines saps si podràs escriure, qui et diu que les paraules no han deixat de ser-te amigues.

Ara fas coses rares com pastissos de iogurt i de pastanaga, perquè així en controles els ingredients (ous ecològics, farina integral, sucre morè) i perquè els objectius més grossos et semblen absurds.

La gent -que sap que es morirà però no ben bé, no pas avui- pensa que el dol és un refredat, com a molt una grip. Que un matí et llevaràs i ja no et farà mal res. Però el dol és un mal crònic que no se'n va amb repòs i aspirines i uns dies de llit. El dol se't fica a dins, se t'infiltra als ossos i et defineix, com abans et definia aquell nosaltres que ja no és.

El dol és dolor i el dolor és amor, un amor estrany que camina sense rumb com un nen perdut. Potser hauràs d'aprendre a estimar aquest t'estimo encallat a la gola. Potser et caldrà més que mai el dolor contra l'oblit.

El temps ho cura tot, però a la seva manera: el temps ens mata a tots.